

olli ka toidussest pudo. Kauaks innimenne
sedda jouab wasto piddada, sadik siis lojus,
mis nigi paljo ei kannata! Mehhed surrid
kõhhotõppe ja teggid ka muud haigusseid neid
arvaks; hobbosid langes ka paljo. Solda-
tid ollid ennamiste alles nored innimesed,
karrastamatta ja õppimatta nisuggust wae-
wa kannatama. Hädda waewaga sai wäg-
gi wimaks Preissi raiade peäle. Üks Kin-
ral, fedda Rootsi pealikuks neile olli lākki-
tud, teggi kũl parremat seadust ja andis wāele
ennam rahho, egga lastnud neid ennam õse
taetra al leris olla. Preissi raia peal odeti
ta Pohla wāgge ja Prantsussi maalt rahha.
Agga Pohlakad ei näitnud omma silmi ja
rahha jāi ka tomatta. Hakkati siis jälle pit-
kaminne eddasi marsima, wõeti ka monni lin-
arra, monni teine põlletati arra. Agga Preissi
ja Pranburgi wallitsejal wõrstit olli aega
kũl olnud wāgge nende wasto sõtta walmis-
tada ja sata. Mis siis muud, kui Rootsi
wāggi piddi agga jälle koiu pole ümberpõdr-
ma, sest et waenlane neist tuggewam olli.

Preissi wāggi olli nüüd allati nende kan-
dus; rõhuti neid mitmes taplusse ja aeti
ühtepuhko tagga, egga antud enne rahho, en-
nego jo ollid Riia linna liggi samas. Te,
kust nemmad lābbikāisid, olli furnokehhasid
tāis, ja sured tũkkid muist tele mahhajanud,
sest et hobbosid ennamiste ollid langend, ja mis
neid weel ellus olli, ei jaksand ennam tũkka
arraweddada.

Et meie tåhtramat seddasinnast suggu il-
ka weel mālletab, tulleb sest, et sest sõast meie
ja Riia maal wāgga suur kahjo olli, mis sel
aial, kui makele tåhtramatuid hakkati trũk-
kima, mitto isse weel olli nāinud ja piddand
kannatama. Riast olli ennam kui kũmme
tuhhat meest Pranburgi lāinud; agga neid,
kes taggasi saiwad, polnud poolkolmatki tuh-
hat, ja needki ollid muist haiged, ning surri
neid paljogi pārrast sedda, kui omma male
taggasi ollid peāsnud. Meie ja Riama ollid
paljo mehhi, ja peālegi suurt rahha ja hulga
wilja sõa tarwis wāljapannud. Mehhed ol-
lid ennamiste otsa lõppend, ka paljo meie Ma